

utan hafva en oval form, nästan liknande ögonen på en get.

»Allt detta kunnen I observera genom att betrakta en alligator. Men det finnes något angående djurets skapnad, som I vid första påseendet kanske icke upptäcken. Som I veten, är djurets gap öppet långt bakåt, till och med bakom öronen, der käkarne äro förenade med hvarandra. Detta är en egen skapnad, som gör att då alligatorn öppnar sin mun, böjes halsen något uppåt, så att det ser ut som om djuret rörde den öfra, i stället för den nedra käken.

»Jag har ofta hört att han gör så,» anmärkte François.

»Många hafva trott så och sagt så, ända sedan Herodotus, hvilken först dref denna orimliga sats. Det är likväl icke så. Det är den nedra käken som rör sig, liksom hos andra ryggradsdjur; men den egenhet jag nyss beskrifvit, leder till misstaget, som blifvit gjordt af mindre noggranna betraktare. Det finnes äfven en annan sak, som är värd att anmärka. Alligatorns öron äro försedda med ett par klaffar, hvilka han tillsluter i samma ögonblick han går under vattnet. Näsborrarne äro äfven försedda med luckor, hvilka han kan tillsluta efter behag. Hans ryggrad är äfven besynnerlig; ryggbenen äro så förenade med hvarandra, att han icke kan vända sig utan att med kroppen bilda en cirkel. Han kan endast helt litet röra hufvudet åt ena eller andra sidan, och detta är en ganska lycklig omständighet, om icke för honom själf, åtminstone för hans fiender. Kunde han vända sig lätt eller slingra sig som ormarne göra, skulle han vara ett af de farligaste djur man kunde påträffa. Alligatorns långa kropp, i förening med de korta benen och omöjligheten för honom att göra hastiga vändningar, gör honom till en lätt motståndare på land, förutsatt att man icke